

Arrest

nr. 56 789 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 november 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PRESTI, die loco advocaat M. SMEETS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 01/10/2010 door Ö., V. geboren te E., op X van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

De aanvraag van betrokkene voor een D-visum voor werd op 18/11/2009 geweigerd door de Visadienst van Dienst Vreemdelingenzaken op basis van de volgende motieven :

"Overwegende dat op 27.08.2009 via de diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van Ö. V., geboren op 14.05.1978, van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote, Y. E., geboren op 01.01.1986, van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikels 18 en 21;

Overeenkomstig dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht;

Overwegende dat betrokkenen zich in Turkije in de echt hebben laten verbinden met als enige objectief niet onderworpen te zijn aan de toepassing van het wetboek van internationaal privaatrecht aangewezen recht, in dit geval het Belgisch recht;

Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten :

- *Ö. V. werd op 11/01/2009 in België wegens illegaal verblijf aangehouden na een administratieve controle, waarna hij met het oog op verwijdering werd opgesloten in een gesloten centrum;*
- *Op 27/03/2009 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Maasmechelen conform artikel 167 van het burgerlijke wetboek het huwelijk in kwestie niet te voltrekken. Aan de hand van de onnauwkeurige verklaringen, de korte kennismakingsperiode waarin beslist werd om over te gaan tot een huwelijk, en rekening houdend met het feit dat mijnheer, gezien zijn illegaal verblijf in België door een huwelijk met een Belgische of Europese onderdaan van een verblijfsrecht kan genieten, stelt de ambtenaar van de burgerlijke stand sterke twijfels te hebben omtrent de ernst van het huwelijk dat als doel zou hebben een duurzame levensgemeenschap op te richten. In zijn kennisgeving hiervan verwijst hij naar de volgende elementen : gelet op de resultaten van het onderzoek, gevoerd door de lokale politie van Maasmechelen dd 27/02/2009 en Steenokkerzeel 11/03/2009; gelet op het negatieve advies van de Procureur des Konings te Tongerend d.d. 27/03/2009; gelet op de volgende feiten: De kennismaking zou plaatsgevonden hebben in Maasmechelen op 20/03/2008. Volgens de verklaring van de man zou de vrouw altijd in België gewoond hebben. Zij werd pas op 02/04/2008 ingeschreven. Bovendien blijkt uit haar dossier bij de gemeentelijke vreemdelingendienst dat zij zich op de dag van de ontmoeting heeft laten uitschrijven in Nederland. Volgens mijnheer is mevrouw in Turkije geboren, terwijl ze in Nederland geboren is. Heel snel na de eerste ontmoeting, nog geen drie weken later, volgens mijnheer op 04/04/2008, volgens mevrouw op 08/04/2008, werd er al een traditioneel huwelijksfeest gegeven in Nederland. Volgens mijnheer heeft mevrouw als kassierster bij Aldi gewerkt. Bij inschrijving van mevrouw in België heeft zij echter een werkgeversattest voorgelegd waaruit blijkt dat zij tewerkgesteld was bij Y. B. BV. Daarnaast verklaarde ze aan de lokale politie Maasmechelen dat ze tot 31/12 tewerkgesteld was bij F. Genk.*

Overwegende dat betrokkenen na de weigering van het voorgenomen huwelijk in België, naar Turkije gegaan zijn om daar, op 28/04/2008, in het huwelijk te treden;

Overwegende dat, nadat de echtgenote de buitenlandse huwelijksakte ter inschrijving aangeboden had op de gemeente, de ambtenaar van de burgerlijke stand deze akte opnieuw ter advies voorgelegd heeft aan de procureur des Konings;

Overwegende dat deze laatste in zijn schrijven van 24/08/2009 negatief advies verleende aan de ambtenaar van de burgerlijke stand met betrekking tot de erkenning van de huwelijksakte in kwestie aangezien deze niet conform de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht zou zijn;

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbeletsel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het huwelijk opent bijgevolg niet recht op de gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd."

De procureur des Konings te Tongeren gaf op 24/08/2009 negatief advies inzake de erkenning van het huwelijk, aangezien de huwelijksakte strijdig is met de bepalingen in het WIPR.

Bijgevolg kan O. V. zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene kwam, niettegenstaande de voorgaande weigering, alsnog naar België en diende op 01/10/2010 een bijlage 19ter in.

Deze aanvraag is zonder voorwerp daar het huwelijk reeds op 18/11/2009 door de visa-dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken niet erkend werd. De aanvraag tot verblijf wordt bijgevolg geweigerd...."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht. Partijen zijn gehuwd te Turkije. Verzoeker wenst in het kader van gezinshereniging zijn vrouw in België te vervoegen. Zij is ziek en bovendien verwacht zij een kind van hem. Mevrouw Y. heeft gewerkt te F. Genk doch is momenteel werkloos. Dienaangaande diende hij een visumaanvraag in. Dat zodoende voldoende is bewezen dat er geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk en dat verzoeker recht heeft op de gezinshereniging. Dat bovendien verzoeker en mevrouw Y. onmiddellijk na het religieus huwelijksfeest zijn gaan samenwonen te Maasmechelen, (...). Dat zij weliswaar in België een huwelijksaanvraag indienden, dewelke werd geweigerd door de Ambtenaar van de Burgerlijke stand om reden dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Dat het onderzoek door het Parket thans gebrekkig is gevoerd. Er waren in het onderzoek geen enkele elementen aanwezig die erop wijzen dat er sprake zou kunnen zijn van schijnhuwelijk. Het feit dat één van de partijen illegaal op het grondgebied verblijft betekent op zich niet dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Bovendien was reeds een duurzame samenleving tot stand gekomen door de samenwoning sedert april 2008. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidplicht. Uit de zorgvuldigheidplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is. "Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)". "Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St. REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-1982,

36, met noot LAMBRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R. v. St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijke inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken ver te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 184- 1985, 946) (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43). In casu heeft de Staatssecretaris voor Migratie -en Asielbeleid ten onrechte de aanvraag van verzoeker geweigerd. Verzoekers' visumaanvraag gezinshereniging werd geweigerd zonder dat hem voldoende de kans werd gegeven zijn situatie toe te lichten. De bestreden beslissing is veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook een onbehoorlijk gedrag uit van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid."

2.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd werd, dat het gevoerde onderzoek door het parket gebrekkig is, dat er geen sprake is van schijnhuwelijk en dat de visumaanvraag gezinshereniging werd geweigerd zonder dat verzoeker de kans heeft gekregen om de situatie toe te lichten.

Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoeker diende een aanvraag indiende bij de gemeente als familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie in toepassing van artikel 40bis/ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen (...),"

Verzoeker weerlegt de argumenten van de bestreden beslissing niet en beperkt zich tot de stelling als zou er geen sprake zijn van een schijnhuwelijk en als zou de visumaanvraag gezinshereniging geweigerd zijn zonder dat verzoeker zijn situatie kon uitleggen. Nochtans werd de visumaanvraag gezinshereniging reeds op 18 november 2009 geweigerd omdat het tussen verzoeker en mevrouw Y. te Turkije afgesloten huwelijk niet erkend wordt in België. Tegen deze beslissing werd door verzoeker geen rechtsmiddel aangewend. Verzoeker legde deze weigering naast zich neer en besliste om toch het Rijk binnen te komen, om een aanvraag in te dienen voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van mevrouw Y. In de bestreden beslissing werd er dan ook terecht gesteld dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de toepassing van artikel 40bis/ter van de Vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in België af te dwingen als 'familielid van de burger van de Unie/Belg'. De huwelijksakte wordt in België niet erkend.

Verzoeker slaagt er met zijn verweer niet in aan te tonen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk te werk is gegaan toen zij op grond van het geheel van de bovenstaande elementen het verblijf voor meer dan drie maanden aan verzoeker heeft geweigerd. Er dient te worden besloten dat de omstandigheden waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, concrete feiten betreffen die steun vinden in het

administratief dossier, en die door verzoeker niet op ernstige wijze betwist worden. De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen en op correcte wijze gemotiveerd.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC